

[Krag.]

inderlig irrationelt, og det aabner jo ogsaa Udgiftssluser, hvorigennem meget betydelige Beløb vil strømme ud. Hvilken glimrende Ægteskabskandidat for en Kvinde med mange Børn vil ikke fremtidig, naar den højtærede Minister faar sit Lovforslag gennemført, Invaliden og Aldersrentenyderen være. Jeg tror, de enlige gamles Tal vil tage af i den kommende Tid, hvis den højtærede Minister faar sit Forslag gennemført!

Jeg forstaar godt Hensigten med det, og jeg forstaar ogsaa godt, at det i visse Tilfælde kan være begrundet, men lad os være fri for at faa faste Regler udformet, saaledes at der overhovedet ikke er Plads for et Skøn, og lad os være fri for, at Adgangen til et saadant Børnetillæg blandes ind i selve Folkeforsikringsforslaget, for dèr virker det som en Hund i et Spil Kegler; dèr hører dette Tillæg aldeles ikke hjemme.

Og trods alt dette vil den højtærede Minister endda — og her kan jeg naturligvis kun være tilfreds med, at den højtærede Minister slutter sig til noget, som jeg i sin Tid foreslog i 1927, men som blev mødt med en voldsom Kritik og derfor blev ændret — desuden give Adgang til et Tillæg, baseret paa 4 pCt. af det foregaaende Aars Udgifter til Aldersrente og Invalidrente, et Tillæg, som altsaa kan udelees indenfor selve det samlede Beløb med Tilskud af den Størrelse, som man nu i det enkelte Tilfælde finder passende. (*Socialministeren* [Steincke]: Hjælpekasserne bortfalder!). Den højtærede Minister siger: Hjælpekasserne bortfalder, og derfor siger jeg ogsaa, at det kan meget godt være, at der kan være Grunde til at give et saadant Tillæg, og her maa der vel da blive Plads for det kommunale Skøn med Hensyn til, hvor det bør ydes. Men jeg synes, at paa Baggrund af alle de andre faste Tillæg, som den højtærede Minister foreslaar, virker det underligt.

Men hvis vi i øvrigt kan komme til Rette om Tingene og faa en Revision foretaget af hele den Tillægsrække, som den højtærede Minister stiller Forslag om, finder vi nok ud af en Ordning paa det sidste Punkt, som kan være tilfredsstillende til begge Sider.

Den højtærede Minister vil nu opgive Sondringen mellem den vedvarende og den forbigaaende Invaliditet. Jeg ser med ikke ringe Betænkelighed herpaa, selv om jeg nok erkender, at den hidtidige Ordning med Hensyn til Støtte under forbigaaende Invaliditet har været overordentlig uheldig. Men mon man dog ikke, hvor Forholdene taler derfor, skulde give en vis Periode af Midlertidighed, saaledes at man efter en kortere Aarrækkes Forløb har Adgang til at tage Sagen op. (Afbrydelse af *Socialministeren*). Ja, det har man, det er ganske vist, men man afgør dog i det enkelte Tilfælde Forholdet ganske, som om der var tillagt den vedkommende en fortløbende Invalidrente, og jeg tvivler ikke om, hvilken Betydning det i den kommende Tid vil faa for Invalideneuroserne.

Derfor tror jeg, at det i visse Tilfælde, hvor det skønnes paakrævet, var rimeligt at etablere en Midlertidighed over et Aar eller to — paa hvilken Maade Forsorgen for den vedkommende saa skal formes i den Tid, kan vi naturligvis drøfte.

Den højtærede Minister imødekommer i sit Forslag et Ønske, der gentagne Gange har været fremme, og ogsaa været til Behandling i den høje Rigsdag, Ønsket om, at Alderdomshjemmene aabnes for Personer, hvis Indtægt ligger over Grænsen for den Indtægt, der giver Adgang til Aldersrente. Jeg har i og for sig ikke noget afgørende imod dette, thi der er mange gamle Mennesker, hvis Indkomst ligger lige over Grænsen for Adgangen til Aldersrente, men ikke er af en saadan Højde, at de paagældende ad privat Vej kan sikre sig den fornødne Pleje. At mange af den Slags gamle Mennesker er vanskeligt stillede, nærer jeg ingen Tvivl om. Men at forme Muligheden for at komme dem til Hjælp i saadanne Lovbestemmelser, at man ikke herigennem slaar Portene til Alderdomshjemmene Landet over saa vidt op, at de økonomiske Konsekvenser bliver uoverskuelige, og ogsaa saaledes at Alderdomshjemmene aldeles ikke slaar til til at optage alle dem, som ønsker at komme ind, er vist overordentlig vanskeligt.

Det er derfor, jeg paa dette Punkt nærer Betænkelighed. Og det nytter